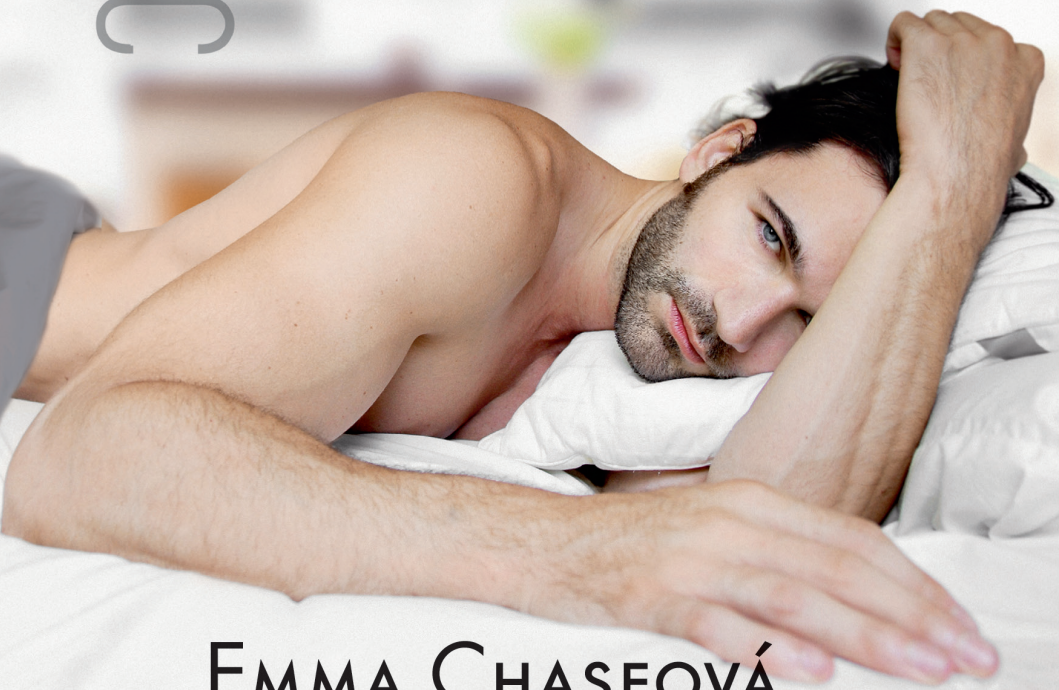

EROTIC

MLADÁ FRONTA

„Žhavé, vtipné
a vášnivé.
Úžasné odreagování.“
Katy Evansová

EMMA CHASEOVÁ

Zaskočení

BESTSELLER NEW YORK TIMES A USA TODAY

EROTIC

Emma Chaseová

Zaskočení

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2014 by Emma Chase
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2015
Uvedena citace z románu *Na Větrné hůrce*
v překladu Květy Maryskové, Leda, 2009.

Zamilovat se je snadné, těžké je zůstat zamilovaný.

Všem, kdo zamilování zůstali.

Prolog

Ženy krácejí po tenké hranici.
Puritánka.

Coura.

Děvka.

Matrace.

Ve snaze ukázat okolnímu světu jaká jste, neustále balancujete. A to je vyčerpávající. Některé ženy se nad to ovšem dokážou příležitostně povznést. Mají výmluvu, díky které mohou říct, co si skutečně myslí; která jim dovolí zapomenout, i když dobře vědí, že by zapomenout neměly, a která je tlačí k tomu, aby se všem těm sprostáčinkám oddávaly, aniž by jim někdo vypálil na tělo cejch prostopášnice.

Alkohol.

Ten ženám dodává odvalu k vulgární mluvě a dovoluje jim, aby si domů odvedly barmana.

Je to jejich alibi. Zástěrka.

Nebyla jste to skutečně vy – byla jste pod vlivem kapitána Morgana nebo prezidenta Jelcina.

Já mám, bohužel, toleranci k alkoholu dost vysokou.

A to je na houby.

Během všech těch let, co jsme spolu s Billym chodili, se mu nikdy nepodařilo opít mě namol. Ani jednou. Možná proto, že jsem s alkoholem začala jako hodně mladá. Možná jsem se tak prostě narodila.

Tak jako tak, trvá hodně dlouho, než se dostanu do nálady, a ještě mnohem déle, než jsem opravdu opilá.

Proto jsem v minulosti dávala přednost trávě.

Jo, slyšeli jste dobře. Kate Brooksová – normální hulička. Mohla bych být nejlepší kamarádka se skupinou Grateful Dead. Jen díky notné podpoře marihuany jsem si nechala udělat tetování.

Jenže ty dny jsou už dávno pryč. Když jsem nastoupila na ekonomku, došlo mi, že právní důsledky z obvinění pro nelegální držení drog by pro mě mohly být velmi nepříjemné.

Takže teď se oddávám pouze legálně schváleným drogám. Nejčastěji vínu.

S Drewem pijeme každý večer, abychom se prostě uvolnili. A jednou týdně máme něco jako rande. Speciální večer, kdy spolu vaříme. Drew miluje fajitas. Tak pijeme, povídáme si a pijeme ještě o něco víc.

Dneska jsme to s alkoholem trochu přehnali. Přestože nejsem do slova ztrískaná, úplně mi plandají končetiny. Jsem uvolněná. Stejně jako moje zábrany.

Zbystřili jste? Výborně.

Otevřete si okno, dámy a pánové – bude tu pěkné horko.

* * *

Jsme v posteli.

Ležím na zádech a Drew je mezi mýma nohama.

Teda, spíš jeho obličej.

„Já tu tvou frndu miluju.“

Zasténám a on svá slova podloží činy. Činy mu jdou skvěle.

Hlavně ty vlhké a ctihodné.

„Tady bych mohl klidně bydlet.“

Zrychlí, a než byste řekli „Šlehní mě bičíkem“, popadnu ho za vlasy a vykřiknu jeho jméno.

O chvíli později se Drew hrdě zašklebí a doplazí se za mnou nahoru. Ruce i nohy mám unavené vínem – a taky orgasmem samozřejmě. Obestírá mě příjemná mlha, připadám si malátná a jako ve snu.

* * *

A pak se líbáme. A tělem mi jako elektřina projede horko, které mě přitáhne zpátky.

Cítím, jak je to skutečné.

Odrhnu ústa od jeho rtů a zašeptám (odvahu mi dodá alkohol, jak jinak): „Drewe... Drewe, chci něco zkusit.“

To upoutá jeho pozornost. „Co chceš zkusit?“ Jazykem mi jezdí po bradavce.

Usměju se a skousnu si ret. „Něco nového.“

Zvedne ke mně hlavu. Má nádherně ztěžklá víčka. „Nový věci mám rád.“

Zachichotám se a odstrčím ho od sebe. Pak vstanu a vykročím k prádelníku, přičemž cestou narazím do nočního stolku.

„Momentíček.“

Otevřu horní zásuvku a vytáhnu z ní dva páry železek. Delores je dostala na posvatební rozlučce se svobodou, jenže doma už jeden pár měla.

Na nic víc se mě neptejte.

S jedním zatočím kolem prstu. Sexy chůzí se vydám zpátky do postele, ale trochu ji pokazím, když na deseticentimetrových jehlách zavrávorám. Jen se tomu zahihňám.

Drew se zvedne na kolena. Vypadá jako vyhladovělý lev, který očima zkoumá nedosažitelný šťavnatý steak.

Pohne se, aby ode mě pouta převzal, ale já ho odpálkuju.

„Na záda, chlapáku.“

Vím přesně, co si myslí. Že ho taky slyšíte?

„Mmm... takže pojedeme podle Kate? Zajímavý.“

Lehne si na záda a ruce natáhne až ke sloupkům pelesti. Obepnu mu obě zápěstí a kroužky zavřu.

Cvak.

Cvak.

Zkusí jimi trhnout, aby je otestoval. Já zatím stojím u něj a pohledem jezdím po té vlnící se nahé kráse, kterou je Drew Evans.

Je *nádherný*.

„Bude něco dál, nebo na mě chceš celou noc jízdy?“

Podívám se mu do očí. Jsou dychtivé a vyzývají mě, abych to rozjela.

To si pište, že to rozjedu. O tom nikdy nepochybuje.

Zvednu pyšně bradu a rukama mu zajedu mezi stehna. Pomalu mu hladím a masíruju koule. Jednou dlaní se přesunu k jeho už tvrdému péru a pevně ho sevřu (tak, jak to má rád). Potom několikrát rázně zapumpuju.

Drewovi se začne hrudník zvedat rychleji.

Opravdu zajímavé.

A než se zeptáte – NE. Vždycky jsem taková nebyla. Takhle odvázaná. *Smělá.*

Můj sexuální vztah s Billym zahrnoval dvě úrovně: nesmělou a všední. Váhavou a rutinní. A v nich jsme zůstali až do konce. Teprve až s Drewem jsem si uvědomila, jak moc jsme se Billy a já krotili.

V sexu i v životě.

V našich očích bychom už napořád byli Katie a Billy. Nevyzrálí. Závislí. Navždy mladí – asi jako ve filmu *Tajemství nesmrtelných*, kde se pilo z fontány věčného mládí.

Jenže pak vkročil do mého života Drew Evans a ta přímočará, náročná a, ano, nadržovaná žena, která uvnitř mě rostla celé desetiletí, byla konečně volná. Alespoň v posteli.

V jeho posteli.

Ohnu se v pase a s vystrčeným zadkem ho vezmu do pusy. Drew sebou při tom trhne. Alkohol u mě nejspíš potlačil dávkový reflex, protože ho můžu pojmut celého.

Což taky udělám.

Čtyřikrát, pětkrát, šestkrát. Potom k němu zvednu oči. Během kouření? To chlapi milujou. Neptejte se mě proč – vážně netuším.

„Máš rád, když ti ho kouřím, Drewe?“

Taky má rád, když mu říkám sprostačinky. Vlastně toho není moc, co by Drew rád *neměl*.

Obrátí oči v sloup. „To teda mám.“

Vrátím se ke své prácičce a vpustím do ní i jazyk.

Drew mluví zadýchaně a kňouravě. „Bože, zlato, v kuřbě jsi nejlepší. Mohla bys ji vyučovat.“

Haha, to je dobrý! *Úvod do lízání ptáka.*

Po skoro dvou letech, co jsme spolu, umím číst řeč Drewova těla výborně. Takže jakmile se jeho boky začnou zvedat a jeho ruce se zatínají do vzduchu, poznám, že je hodně blízko. Jeho vděčné sténání a hekání mě málem přimějí, abych od svého plánu upustila.

Ale neudělám to.

Odtáhnu se v poslední vteřině, než vyvrcholí. A narovná se. Drew má pevně zavřené oči a čeká na explozi, která nepřichází.

Pak oči otevře a poplašeně se na mě podívá.

Usměju se. Cítím se neuvěřitelně mocná.

A taky jako pěkná potvora.

Teatrálně zívnu. „Dneska mě to víno fakt zmohlo. Jsem nějaká unavená.“

„Co... cože?“ zaúpí.

„Asi si dám oddech. Nevadí ti to, že ne?“

Zabručí: „Kate...“

Přehodím si přes něj nohu a posadím se na jeho maximálně ztopořeného ptáka, aniž bych si ho ovšem nechala vklouznout dovnitř.

„Taky mám žízeň. Skočím si pro vodu. Chceš taky?“

„Tohle není vůbec vtipný, Kate.“

Óóó, Drew se zlobí.

Bojím, bojím.

Přejeďu mu prstem po hrudníku. „A kdo se tady směje?“

Trhne s pouty, tentokrát silněji. Jenže zámky nepovolí a já se zahihňám. Koho by napadlo, že dráždit hada bosou nohou může být taková legrace?

„Uklidni se, Drewe. Buď tady hodnej a já se hned vrátím...“ Pokrčím rameny. „Možná.“

Vlepím mu pusku na nos, seskočím z postele, a zatímco křičí moje jméno, peláším z ložnice pryč.

Nedívejte se tak na mě. Jen ho trochu škádlím. Vždyt víte, že si to zaslouží. O nic nejde, ne?

* * *

Celá hrdá proběhnu chodbou do kuchyně. Jak vstoupím na chladnou kachličkovou podlahu, na rukou i na nohou mi naskočí husí kůže. Opravdu mám žízeň, takže si ze skříňky vytáhnu skleničku a naplním ji studenou vodou.

Ještě nad dřezem se dlouze napiju, a jak mi tekutina smáčí vyschlé hrdlo, zavřu slastně oči. Jedna kapka mi sjede z brady přes klíční kost až mezi prsa.

Vtom se ke mně zezadu bez varování natlačí široký hrudník. Leknutím vyjeknu a upustím sklenku, která se v dřezu roztrhne.

Netuším, jak se vysvobodil, ale na obou zápěstích se mu houpou uvolněná pouta. Drsně mě chytne za paže a dostane mě do pasti.

Jakmile mě na uchu polechtá svůdný horký dech, zachvěju se vzrušením.

„To od tebe nebylo pěkný, Kate. A ani já na tebe nebudu milej.“

Mluví hlubokým hlasem – není v něm zloba, spíš odhodlání. Zní neuvěřitelně smyslně.

Jednou rukou mě chytne za vlasy na šíji a zatáhne tak, abych se prohnula v zádech a břichem se přitiskla k okraji dřezu. Trhne mou hlavou do strany a do úst mi strčí jazyk. Mám co dělat, abych mu stačila.

Jeho polibek je majetnický.

Dominantní.

O chvíli později do mě snadno zajede a přidá do rytmu. S každým přiřazením jeho podbřišek hlasitě plácne o můj zadek.

Úplně mě to rajcuje.

Slyším se nahlas sténat. Sice bouchám břichem do linky, ale je mi to jedno. Jediné, co doopravdy cítím, je Drew.

Jak mě ovládá. Ojíždí. Vlastní.

Volnou rukou popadne mou ruku a dovede mi ji ke klitoris. Zatláčením na prsty mě přesvědčuje, abych si udělala dobře.

Chlapi si v masturbaci vyloženě libují. Poznala jsem, jak moc je dokáže rozpálit – jako byste hodili sirku do kanystru s benzinem.

Ruku mi pustí, ovšem moje prsty se dál pohybují, jak si přeje. Jsem jako loutka na provázcích a Drew je mistr loutkář. Pak se ode mě odlepí a teplo své hrudi si odnese s sebou.

Tempo jeho přiřazení zpomalí. Dlaní mi sjede po páteři až dolů. Mezi nás.

K mému zadku.

Hněte ho a hladí, než mi prsty vklouzne mezi pŮlky. Párkrát přeje přes citlivou díрку uprostřed.

Zpozorním.

Tohle je pro nás nové území. Teda, aspoň pro mě. Nepochybuju o tom, že Drew se během svých avantýr dostal už do každého přístupného otvoru na ženském těle.

Jenže já tohle ještě neznám. Trochu mě to znervózní.

Po dalších několika nevinných dotecích se konečně uklidním. Z ramenou mi spadne napětí a znovu se nechám unášet krajní rozkoší, kterou mi způsobuje rytmus jeho boků.

Vtom mi jedním prstem zajede dovnitř.

Nebolí to. Není to ani nepříjemné. Dvojitá penetrace je jako skok padákem. Abyste ji skutečně ocenily, musíte ji zažít. Slova k tomu jednoduše nestačí.

Stejně to ale zkusím. *Lahodná.*

V zakázaném a nemravném slova smyslu.

Drew jezdí prstem pomalu dovnitř a ven, přesně podle rytmu svého ptáka.

Já hlasitě a hluboce vzdychám, naprosto bez ostychu. I moje vlastní prsty vepředu zrychlí a přitvrdí. Najednou zalapám po dechu. Drew mě roztáhl víc, aby udělal prostor pro druhý prst, který právě vsunul dovnitř.

Pohybuje se celkem bez spěchu. Spíš jako by mě trýznil a škádlil.

Nejradši bych otevřela ústa a žadonila o víc.

Víc tření, víc horka.

Rychleji. Víc. *Prosím.*

Nenásilně mě přiměje, abych se předklonila. Moje vlasy dosahují až na dno dřezu. A vtom Drew zmizí – vyklouzne mi z těla.

Ta ztráta mě zabolí.

Dokud ovšem neucítím jeho žalud, vlhký ode mě, jak se mi tře o díрку, kterou ještě před chvílí obývaly jeho prsty.

„Drewe...“

Vyzní to jako zasténání, napůl potěšením a napůl bolestí.

V každém případě žadoním.

„Řekni ano, Kate. Ježiši... řekni ano.“

Má chraplavý hlas. Drsný.

Naplňný touhou.

Po mně.

Zničehonic cítím, že mám nad ním moc.

Zvláštní, pokud vezmeme v úvahu naši momentální pozici... Přesto jsem to já, kdo to řídí. Mohla bych ho klidně dostat na kolena, aby žebрал u mých nohou.

Abyste čekal a doufal, že mu dám svolení.

V téhle chvíli mi to zrovna moc nemyslí. Vykašlu se na různé jiné možnosti i na případné následky. Jsem naprosto pohlcená rozkoší.

Oddám se tomu.

A důvěřuju mu.

„Ano...“

Drew do mě zajede jen docela pomalu. Na okamžik se dostaví bolest (pálivé roztažení) a já se prudce nadechnu. Zarazí se. Počká, až vydechnu, a pak jemně pokračuje dovnitř, dokud se jeho nejcitlivější část těla úplně neschová v té mojí. Chvíli zůstane bez hnutí. Nechá mému tělu čas, aby si na vetřelce zvyklo.

Dlaní mi přejede přes bok a podél stehna dopředu. Prsty vklouzne pod mou ruku a začne mě krouživě třít. Dělá to tím svým smyslým a úchvatným způsobem, než se mi zanoří dovnitř. A pak to opakuje, stále dokola.

Anální sex jsem vždycky považovala za hlavní ukázkou dominance, moci, možná i ponížení.

Není to ale vůbec takové.

Je to něco prvotního... neprozkoumaného... a zároveň krásného. Posvátného.

Jako bych s ním právě přišla o panenství. A do jisté míry to tak skutečně je.

Pohnu se jako první. Mírně do něj narazím.

A tak dám Drewovi svolení, protože chci poznat a zažít tyhle nové dojmy. Chci překročit i cílovou čáru. S ním.

Přesahuje to erotiku. Je to víc než intimní.

Drew se mi rty přilepí na záda. Mezi polibky mluví sprostě a šeptá moje jméno. Nato se plynule rozhybe. Znovu se ujme vedení. Klouže dovnitř a zase ven – něžně, ale vytrvale.

Je to přímo božské.

Přitlačím jeho ruku na svůj klitoris. Roztřesou se mi nohy a je jasné, že jsem blízko. *Tak blízko.* Jako bych lezla na horu a její vrcholek viděla jen pár kroků před sebou.

Oba dýcháme zhluboka a s každým pohybem jeho boků sténáme otevřenými ústy.

„Ano... ano... ano...“

Mužský orgasmus je z devadesáti procent čistě fyzická záležitost. Bez ohledu na to, kde jim hlava stojí, je pro ně snadné dosáhnout ho. Ženy to mají těžší. Náš orgasmus většinou závisí na našem psychickém rozpoložení. Což znamená, že pokud nám ho, milí pánové, chcete přivodit, nesmíme při tom myslet na hromadu prádla ve vedlejší místnosti, ani na kupu papírů, která nás čeká na psacím stole.

To vysvětluje, proč se neudělám jen kvůli Drewově ruce nebo péru.

Potřebuju k tomu jeho hlas.

S čelem opřeným o mou lopatku donekonečna opakuje: „Ó bože, ó bože, bože...“

Tohle se mu nepodobá.

Zní otevřeně. Odhaleně.

Zranitelně.

Tenhle vztekloun, který chce o všem rozhodovat, který si přeje, aby bylo vždycky po jeho. Který si všechno musí nejdřív projít ze všech stran a promyslet ve své brilantní mysli – klady, výhody, důsledky.

Ten se za mými zády úplně hroučí.

A zatímco šeptá svou litanii sprostáren a modliteb, já se propadám.

Do extáze.

Se zavřenýma očima hodím hlavou dozadu. Za víčky mi vyskočí hvězdičky, když se celá napnu a vykřiknu. Tělem mi lomcuje jedna omamná vlna rozkoše za druhou.

Drewovy pohyby jsou najednou nepravdělné a trhané, mocnější a nevyzpytatelné.

Okamžik nato si mě za boky přirazí k sobě a drží mě po celou dobu, co z jeho úst vychází poslední dlouhé hrdelní zaúpení.

Oba hlasitě oddechujeme. Zůstáváme spojení a společně se chvějeme následným otřesem. Potom mi dlaněmi přejede po obou pažích zároveň a přitom ze mě vyklouzne.

Otočí si mě čelem k sobě. Pohladí mě po tvářích a políbí.

Je to tak sladké. Něžné a láskyplné. Úplný rozdíl oproti našim zoufalým pohybům, které sotva skončily.

Ani nevím proč a oči se mi zalijí slzami.

Drew se okamžitě zatváří ustaraně. „Jsi v pořádku? Nebolí tě nic?“
Usměju se i skrz slzy, protože jsou to slzy radosti. Z nějakého zvláštního, nevysvětlitelného důvodu se mu teď cítím mnohem blíž než kdy předtím.

„Ne. Je mi nádherně. Klidně ke mně nebud' milej, kdykoli se ti zachce.“

Na to se taky usměje. Uleví se mu a je spokojený.

„To si budu pamatovat.“

Zvedne mě v náručí a vezme do sprchy. Stoupneme si pod proud teplé vody a navzájem se ve větší počestnosti umyjeme. Pak nás Drew zabalí do tlusté, hřejivé osušky a odnese mě do postele.

Přetáhne přes nás peřinu a přitiskne si mě k sobě.

Připadám si vzácná.

To *on* ve mně ten pocit vyvolává. Pořád.

Opatrovaná.

Zbožňovaná.

* * *

Jestli mě to druhý den bolelo? Trochu. Nebylo to ale tak hrozné.

Nebo to jste vědět nechtěli?

Pardon. Jen se snažím být nápomocná.

Každopádně, pokud jde o mě, pálení a bolesti, které jsem cítila následujícího rána, rozhodně nelituju.

Proč nám to ale všechno vyprávíte? ptáte se. Proč se o to s vámi dělím?

Kvůli dobrému sexu? Opravdu, opravdu dobrému sexu?

K tomu není alkohol potřeba. Nejde ani tak o to, jak jste s partnerem slučitelní, ani o zkušenosti, dokonce ani o to, jestli jste zamilovaní.

Jde o důvěru.

Polevíte trochu v ostražitosti. Vydáte se do rukou druhé osoby a necháte ji, aby vás dovedla na místa, kde jste nikdy předtím nebyli.

Drewovi jsem skutečně důvěřovala. Myslí, srdcem i celým svým tělem. Důvěřovala jsem mu úplně ve všem.

Alespoň tenkrát.

Kapitola 1

Na střední škole byla mým nejoblíbenějším předmětem biologie. Ze všeho nejvíc mě fascinovaly druhy, které se proměňují v docela nové tvory. Jako třeba pulci nebo motýli. Utvoří se do úplně jiné podoby.

Jsou k nepoznání.

Každý si při pohledu na motýla pomyslí: „Ten je krásný.“ Nikdo se ale nezabývá tím, čím si pro svou krásu musel nejdřív projít. Když se housenka zakukluje, vůbec netuší, co se děje. Nechápe, že se chystá její proměna.

Myslí si, že umírá. Že je její život u konce.

Její metamorfóza je obtížná, děsivá a záhadná. Teprve po ní si housenka uvědomí, že to stálo za to.

Protože teď může létat.

Přesně tak se právě cítím já. Jsem něčím víc, než jsem byla dřív. Jsem silnější.

Podle vás jsem byla drsná už předtím?

Tak to jsem vás obalamutila. V něčem jsem se jen přetvařovala. Byla to moje maska.

Při jednání s Drewem Evansem jako byste plavali proti jedné z divokých vln, co se lámou o pobřeží. Dává vám pořádně zabrat. Musíte hodně kopat, abyste se udrželi, jinak vás převálcuje a nechá s obličejem zarytým v písku.

Takže jsem musela předstírat, že jsem drsňačka.

Dál si už na nic hrát nemusím, protože teď jsem jako ze žuly. Neproniknutelná skrz naskrz.

Zeptejte se kohokoli, kdo přežil noční zemětřesení nebo požár, které smetly všechno, na čem vám záleželo. Nečekané zpustošení vás změní.

Já truchlím nad tou, kterou jsem bývala. Nad svým starým životem. Nad tím, který jsem chtěla už navždycky sdílet s Drewem.

Tváříte se zmateně. Pardon, vrátíme se tedy na začátek.
Vidíte tamhle tu ženu? Na houpačce, tam na tom prázdném hřišti?

To jsem já, Kate Brooksová.

Vlastně ne tak docela. Rozhodně to není Kate, kterou si pamatujete. Jak jsem řekla, změnila jsem se.

Nejspíš se divíte, co tady dělám, zpět v Greenville v Ohio. Úplně sama.

Technicky vzato, zas tak úplně sama nejsem.

K tomu se ale dostaneme později.

Do Greenville jsem se vrátila z jednoduchého důvodu. V New Yorku jsem nedokázala zůstat. Už ani o den déle. Ne po tom večeru.

Drew?

Ten je v New Yorku pořád. Pravděpodobně se dostává z další nechutné kocoviny. Nebo je možná ještě v lihu. Kdo ví? Nebudeme se jím radši moc zabývat. Je u něj svůdná striptérka, která se o něj určitě postará.

Jo, řekla jsem striptérka. Aspoň doufám, že to byla striptérka. Klidně to mohla být i prostitutka.

Mysleli jste si, že Drew a já odcváláme na bílém koni a nádherný západ slunce nás pohltí svou září? Že spolu budeme žít šťastně až do smrti? Vítejte v klubu. Zdá se, že *šťastně až do smrti* trvá jen dva roky.

Nemusíte kontrolovat název. Nebojte se, čtete pořád tu samou knihu. Tohle je stále show Drewa a Kate. Jen je to celé zamotané. Vzhůru nohama. Vítejte do země Oz, Toto. Tohle místo je pěkně vopruz.

Co je? Podle vás mluvím jako Drew? Totéž říká i Dolores – že mě nakazil svým drsným, nevybíravým slovníkem. Nazývá to Drewova mluva. Po dvou letech tím člověk prostě načichne.

Vidím, že vás zajímá, co se stalo. *Byli jste tak zamilovaní. Dokonalí jeden pro druhého.* To mi povídejte.

Anebo ještě líp, povězte to té striptérce.

V každém případě, skutečným problémem nebyla – věřte, nebo nevěřte – jiná žena. Aspoň původně ne. Drew nelhal, když tvrdil, že vždycky bude chtít mě. Opravdu mě chtěl. A chce mě pořád.

Jenže nechce nás.

Stále nerozumíte? To proto, že to nevyprávím souvisle. Měla bych se vrátit na začátek. Prostě, minulý týden jsem zjistila...

Ne, počkejte. Takhle to taky nefunguje. Jestli to máte pochopit, musím se vrátit asi tak měsíc zpátky.

Náš konec začal přesně tehdy.

* * *

O pět týdnů dříve

„Hrome, vypadá to, že to máme v kapse!“

Kdo je ten chlapík v kovbojském klobouku? Ten, co přede mnou právě podepisuje štos papírů? Jackson Howard Senior. A jeho mladší verze v černém klobouku, která sedí hned vedle něj? Jeho syn Jack Junior.

Jsou to dobytkaři. Vlastní největší dobytkařský ranč v Severní Americe a zrovna koupili nejnovatивnější vývojářskou firmu pro softwary GPS lokátorů v zemi. Teď se možná ptáte, proč se dva už tak bohatí byznysmeni vláčejí přes celou zemi, aby rozšířili své impérium?

Protože chtějí to nejlepší. A to jsem já.

Nebo bych měla říct *my*.

Drew převezme od staršího kovboje poslední dokument. „To si piště, Jacku. Na vašem místě bych se začal poohlížet po nějaké jachtě k pracovním cestám. Až vám dorazí výkaz zisku, vaši daňoví poradci budou potřebovat něco velkého, co by se dalo odepsat.“

Kate a Drew.

Mistrovská dvojka u Evanse, Reinharta a Fishera.

John Evans, Drewův otec, dobře věděl, co dělá, když nás dával dohromady. Což nám taky hrozně rád hrdě připomíná.

Podle toho, jak to vypráví, dávno věděl, že s Drewem vytvoříme neporazitelný tým - ovšem pokud se navzájem nezabijeme. To se John očividně rozhodl risknout. Samozřejmě netušil, že se z nás stane pár i v soukromí, ale... i v tom vidí svou zásluhu. Asi už chápete, po kom je Drew takový, co?

Do kanceláře vstoupí Erin s kabáty našich klientů. Mrkne na Drewa a zaťuká si na hodinky. Drew nenápadně přikývne.

„Teď bysme to měli oslavit a vyrazit si pořádně z kopýtka! Schválně, jestli se mnou vy měšťáci udržíte krok,“ nadhodí Jackson Howard.

Přestože mu táhne na sedmdesát, má energie jako dvacetiletý kluk. A vsadila bych se, že v rukávu má mnohem víc než jen pár historek z rodea.

Už se chystám jeho nabídku velkoryse přijmout, ale Drew mě předběhne.

„To bysme hrozně rádi, Jacku, jenže Kate a já máme, bohužel, domluvenou další schůzku. Venku na vás čeká auto a šofér vás odveze do nejlepších podniků ve městě. Hezky se bavte. A účet je samozřejmě na nás.“

Vstanou a Jack prsty zlehka nadzvedne okraj klobouku. „Hrome, to je od vás pěkný, synku.“

„To je pro nás maličkost.“

Cestou ke dveřím se ke mně otočí Jack Jr. a podá mi vizitku. „Bylo mi potěšením, slečno Brooksová. Až budete mít někdy cestu do Texasu, velmi rád vás uvidím. Mám dojem, že by se vám tam líbilo. Třeba byste se rozhodla i zůstat a zapustit kořeny.“

Jo, zkouší to na mě. Možná si říkáte, že je to nechutné, a já bych si to před dvěma lety taky myslela. Jenže jak mě Drew kdysi varoval, děje se to pořád. Byznysmeni jsou úlisní a domýšliví. Vlastně taková být musejí.

To je taky jeden z důvodů, proč je tenhle obor třetí na žebříčku nevěry – hned po řidičích kamionů a policistech. S dlouhou pracovní dobou a častým cestováním se zálety stávají takřka nevyhnutelnými. Prostě se dají očekávat.

Tak jsme spolu Drew a já začali, vzpomínáte? Já jsem přece tehdy chodila s Billym Warrenem.

Ovšem Jack Jr. není jako ostatní slizouni, kteří se mi vnucují. Vypadá upřímně a roztomile. Proto natáhnu k vizitce ruku, abych neurazila.

Drewovy prsty jsou ale rychlejší. „To by bylo skvělé. Na jihu moc práce nemíváme, ale při další zakázce se určitě ozveme.“

Snaží se chovat profesionálně a bez emocí, ale má při tom zatáté zuby. Jasně, usmívá se, ale viděli jste někdy *Pána prstenů*? Glum se taky usmíval.

Těsně předtím než ukousl ruku tomu, kdo držel jeho „miláška“.

Drew je velmi teritoriální a majetnický. To nezměníte.

Matthew mi jednou vyprávěl, že Drew přišel první den do školky s krabičkou na jídlo, kterou mu koupila máma. Byl na ní mistr Yoda. Neodložil ji ani na hřišti, protože se bál, aby mu ji někdo nepoškodil. Nebo neukradl. Matthewovi trvalo celý týden, než ho přesvědčil, že to by nikdo neudělal. Řekl mu, že společně by z takového viníka vymlátili duši.

Najednou je mi jasné, jak se tehdy ta svačinková krabička cítila.

Takže se na Jacka jr. mile usměju a on si na pozdrav ťukne do klobouku. Nato oba kovbojové zmizí za dveřmi.

Sotva se za nimi zabouchnou, Drew vizitku Jacka Jr. roztrhá. „Debil.“

Dlouhnu ho do ramene. „Nech toho, vždyť byl milej.“

Drew po mně šlehne pohledem. „Podle tebe byl někdo z Dynastie milej? To jako vážně?“ Přistoupí ke mně o krok blíž.

„Náhodou jo, abys věděl.“

Jeho hlas rázem získá přehnaně unavený jižanský přízvuk. „Tak to bych si měl pořídit kožený návleky a kovbojskej klobouk.“ Hned nato, už normálně, dodá: „Nebooo je pořídíme *tobě*. Já budu tvůj divokej hřebec a ty na mně budeš rajtovat jako nestoudná kovbojka.“

Co je na tom nejvtipnějšího? Že si nedělá srandu.

S úsměvem jen zavrtím hlavou. „Tak co ten tajnej mítink, na kterej teď jdeme? Na programu už nic nemám.“

Zešíroka se na mě zazubí. „Máme schůzku na letišti.“ A z kapsy saka vytáhne dvě letenky.

První třídou do... Cabo San Lucas.

Prudce se nadechnu. „Cabo?“

Oči mu září jako jiskřičky. „Překvapení.“

V posledních dvou letech jsem toho nacestovala víc než za celý svůj předchozí život – za rozkvetlými třešněmi do Japonska, za křišťalovými vodami do Portugalska... Za vším, co Drew už viděl, a na všechna místa, na kterých už byl.

Na místa, o která se chtěl podělit se mnou.

Prohlédnu si letenky zblízka a zamračím se. „Drew, letadlo odlétá za tři hodiny. Nestihnu se ani sbalit.“

Ze skříně vyndá dvě tašky. „Tak to je dobře, že jsem to udělal za oba.“

Vrhnou se mu kolem krku a stisknu ho. „Jsi nejlepší mužskej na světě.“

Věnuje mi ten svůj úšklebek, za který bych ho nejradši políbila i praštila zároveň.

„Vždyť já vím.“

* * *

Hotel je naprosto úžasný. Z oken jsou výhledy, které jsem dosud znala jen z pohlednic. Jsme v nejvyšším patře, v podkrovním apartmá. Stejně jako Richard Gere v *Pretty Woman* i Drew sází „jen na to nejlepší.“

Dorazíme sice pozdě, ale po tom, co jsme si zdřímli v letadle, jsme oba nabuzení. Plní energie.

A hladoví.

V současnosti zkracují rozpočet všechny aerolinky a šetří dokonce i na první třídě. Sendviče sice potěší, ale to ještě neznamená, že jsou poživatelné.

Zatímco se Drew sprchuje, dám se do vybalování. Proč nejsem ve sprše s ním? Na to snad nemusím odpovídat, co říkáte?

Rozepnu tašky na posteli a otevřu je. Pro většinu mužů je prázdný kufr něco jako obtížná rovnice. Dokážou na něj zírat celé hodiny a stejně nepřijdou na to, co s ním mají dělat.

To není Drewův případ.

Drew je pan Myslím-na-všechno.

Sbalil mi všechny sarapatičky, na které by jiní muži nejspíš zapomněli. Všechno, abych si dovolenou hezky a pohodlně užila. Až na...

Spodní prádlo. V celém zavazadle není jediný kus spodního prádla.

A nejde o žádné nedopatření.

Jak se ukázalo, můj přítel má vůči prádelku děsnou averzi. Kdyby bylo po jeho, oba bychom chodili na Adama a Evu – bez fíkových listů, samozřejmě.

Všechno ostatní ale vzal. Deodorant, holicí krém, holítko, šminky, antikoncepční pilulky, tělové mléko a zbytek antibiotik, která беру od minulého týdne na zánět středního ucha, oční krém a tak dále.

A tady bychom se měli zastavit na krátké oznámení ve veřejném zájmu.

Mám několik klientů, kteří pracují ve farmaceutickém odvětví. V těchto společnostech existují celá oddělení, jejichž jediným posláním je psát.

A co že to píšou, ptáte se? Znáte ty složené letáčky v krabičkách s léky? Ty, které vám poskytují seznam všech možných nežádoucích účinků a radí, co byste měli dělat, kdyby se některý z nich dostavil? Může způsobovat ospalost, neřidte ani neobsluhujte stroje, kontaktujte ihned vašeho lékaře a tak dále, a tak dále.

Většina z nás jen otevře balení, vytáhne prášky a letáček vyhodí. Většina z nás to dělá... i když bychom neměli. Nebudu vás otravovat poučováním. V tomto okamžiku vám jen řeknu: Čtete příbalové letáky. Vyplatí se vám to.

A teď zpátky do Mexika.

Drew vyjde z koupelny s ručníkem uvázaným kolem pasu a mně jsou v tu ránu zavazadla úplně ukradená. Víte, jak se říká, že někteří muži jsou hornáči a jiní dolňáci? Pro ženy platí totéž. Já osobně ujíždím na předloktích. Mužská předloktí jsou prostě... sexy. Mužná, mužsky mužným způsobem.

Drew má ten nejkrásnější pár předloktí, který jsem kdy viděla. Pevná a vypracovaná, ne příliš svalnatá ani příliš hubená a ochlupeaná tak akorát.

Sundá si ručník z boků a přejede si s ním po ramenou, aby je osušil. V tu ránu to na mě přijde.

Nakonec budu asi dolňačka.

„Víš, že je neslušný takhle zírat?“

Přejedu pohledem k jeho obličejí. Usmívá se. Udělám k němu krok, jako puma blížící se ke své kořisti.

„Vážně?“

Drew si olízne rty. „Rozhodně.“ Po středu hrudníku se mu skutálí kapka vody.

Taky máte žízeň?

„Opravdu nerada bych byla neslušná.“

„Chraňbůh.“

Zrovna když se skláním, abych kapku slízla, zakručí mi v břiše. Nahlas.

Grrrrrrrrr.

Drew se rozesměje. „Nejdřív bych tě měl asi nakrmit. K tomu, co jsem naplánoval, budeš potřebovat hodně energie.“

Celá nedočkavá se kousnu do rtu. „Tys něco naplánoval?“

„S tebou? Vždycky.“

Švihem mě otočí a plácne přes zadek. „Teď dostaň tu svou rozkošnou prdelku do sprchy, ať můžeme jít. Čím dřív se najíme, tím dřív se můžeme vrátit na pokoj a šukat, dokud nevyjde slunko.“

Ve skutečnosti to nemyslí tak drsně, jak to zní.

Tak dobře, máte pravdu – nejspíš myslí.

* * *

O hodinu později se vydáme na večeři. Drew mi věnoval nové šaty jako překvapení – bílé, bez ramínek, jen s tenkým vázáním za krk, a s rozšířeným lemem nad koleny. Vlasy mám rozpuštěné a mírně zvlněné tak, jak se mu líbí.

A pokud jde o mého přítele, nemůžu z něj spustit oči. Světle hnědé kalhoty s puky, naškrobená bílá košile s několika rozepnutými knoflíčky u krku a s rukávy vyhrnutými po lokty.

Je prostě k sežrání.

Dorazíme do restaurace.

Latinoamerická kultura mě vždycky lákala. Její hudba. Lidé. Všechno je tak plné života. A těkavé.

Vášnivé.

Tahle slova přesně vystihují místo, kde dnes večeříme. Uvnitř je šero, jediné osvětlení poskytují svíčky na stolech a blikající žárovičky na stropě. Skupinka hudebníků v rohu vyplňuje restauraci pulzujícím rytmem.

Drew požádá ve španělštině o stůl pro dva.

Ano, mluví španělsky. A francouzsky. Momentálně se učí japonsky. Připadal vám jeho hlas vždycky sexy? Věřte mi, dokud ho neuslyšíte šeptat nemravnosti v cizí řeči, nemáte páru o tom, co *sexy* znamená.

Jdeme za mohutnou tmavovlasou číšnicí ke stolu v rohu místnosti.

Tak a teď se dobře rozhlédněte. Vidíte, jak si Drew získal pozornost všech přítomných žen jen svou chůzí? Vidíte ty uznalé a vyzývavé pohledy?

Já teda ano - vždycky si jich všimnu.

Jenže důležité je, že Drew ne. Vůbec se na ně totiž nedívá. Na žádnou z nich.

Teď mě pěkně poslouvejte, pánové, co si myslíte, že vaše pohledy na jiné ženy partnerkám neubližují. Mýlíte se. My ženy to nechápe-me jako pouhé dívání, ale bereme to tak, že nás srovnáváte a zjišťujete, co nám chybí. A to bolí. Asi jako říznutí papírem do oční bulvy.

Já si plně uvědomuju, že Drew by mohl mít kteroukoli ženu, kdyby chtěl - modelku z Beverly Hills nebo dědičku z Park Avenue. Vybral si ale mě. Vybojoval si mě. A právě tohle, kdykoli spolu jdeme ven, pomáhá mému sebevědomí nejvíc.

Protože jsem jediná, na kterou se Drew dívá.

Posadíme se ke stolu a očima projedeme jídelní lístek.

„Prosím tě, vysvětli mi, jak jsi mohla vystudovat ekonomku, aniž bys někdy pila čistou tequilu?“

Při té otázce se mi vybaví vzpomínky, které mě rozesmějí. „No, na střední jsme jezdili kempovat a mívali jsme táboráky.“

Spali jste někdy s prázdnou dvoulitrovou petkou namísto polštáře? To není legrace.

„A jednou v noci Billy a další kluci pili tequilu a Billy spolkl červa, co byl v láhvi. Začal mít děsný halucinace. V biologii jsme tou dobou probírali anatomii obojživelníků a Billy byl přesvědčen, že je žába a že Delores ho chce rozpitvat. Odskákal do lesa a nám trvalo tři hodiny, než jsme ho našli. Jazyk měl celej od bláta. Od té doby tequilu moc nemusím.“

Drew potřese hlavou. „To jenom zase potvrzuje to, co vím už dávno. Billy Warren je a vždycky byl naprostej idiot.“

Na Drewovy narážky na Billyho jsem zvyklá. A v tomhle případě není tak daleko od pravdy.

Povím mu: „Pokud mě nebudeš nutit spolknout červa, tak si dám.“

Oči se mu rozjasní jako malému klukovi v obchodě s koly. „Víš, co to znamená?“

„Co?“

Zastříhá na mě obočím. „Že tě musím naučit, jak se dělá body shot.“

* * *

Ačkoli si nemyslím, že k dobrému sexu potřebujete být opilí, mírná náladička rozhodně není na škodu.

Konečně jsme ve výtahu, na cestě zpátky do našeho pokoje. Z tequila jsme oba víc než v podroušeném stavu. Drewovi po ní chutná i jazyk – hořce a trochu citrusově. Natlačil mě na stěnu a sukni mi vyhrnul až k bokům. Tiskneme se na sebe a třeme se jeden o druhého.

Ještěže jsme ve výtahu sami. I když... jsem tak nažhavená, že by mi to asi bylo jedno.

Společně vklopýtáme do pokoje.

Přitom se stále osaháváme a líbáme.

Drew zabouchne dveře a otočí mě zády k sobě. Jedním rychlým pohybem mi stáhne šaty a celou mě obnaží. Zůstanou mi jen lodičky.

Natáhnou se přes stůl a opřou se o lokty. Za sebou uslyším zvuk zipu. Pak ucítím jeho. Vklouzne mi svým ptákem mezi pysky a otestuje jejich vlhkost, aby se ujistil, že jsem připravená.

Pro něj jsem připravená *vždycky*.

„Nezlob,“ zakňourám.

Po tequile a muchlovačce ve výtahu jsem už pořádně nadržaná. Potřebuju to. Zajede do mě pomalu, ale nadoraz.

Všichni známe tu otřepanou frázi, že větší je lepší. A Drew ho má opravdu velkého. Ne že bych ho mohla srovnávat s mnoha jinými, ale má ho téměř dvakrát většího než Billy.

Určitě tím nechci nikoho z vás, pánů, zahanbit. Blesková zpráva – takhle ženy mluví. Alespoň tehdy, když nejste na doslech.

Nicméně velikost z vás muže nedělá. Jde o rytmus, o vaše tempo a o to, abyste věděli, jak správně a s jakou vervou do našich rozkošných místech narážet. Takže příště, až v teleshoppingu uvidíte reklamu na zázračné prodloužení penisu, šetřete peníze.

Kupte si radši Kámasútru.

Drew mě popadne za vlasy a zatáhne za ně. Přitvrdí a zrychlí. Kvůli rovnováze se musím přidržet okraje stolu.

Políbí mě na rameno a do ucha mi zašeptá: „Líbí se ti to, zlato?“
Zasténám. „Ano... ano... moc.“

Začne do mě přirážet ještě silněji, až se stůl roztřeše.

A v té chvíli, zničehonic, vyvrcholím. Jsem jako nezabrzditelná lokomotiva.

Jako bych létala. Bez tíže.

Je to dokonalé.

Drewovy boky zpomalí a dají mi čas, abych se zklidnila. Pocit rozkoše se tak prodlouží a ještě trvá. Pak si mě přitiskne zezadu k hrudi a prsty mi přejeđe přes břicho až k prsům, která mi zakryje dlaněmi a začne je masírovat.

Zvednu jednu ruku a položím mu ji za krk. Otočím hlavu, abych si jeho rty přitáhla k těm svým.

Miluju jeho ústa, rty i jazyk. Líbání je zvláštní forma umění a Drew Evans je Michelangelo.

Vyklouzne ze mě a obrátí si mě čelem k sobě. Pozpátku mě dovede k posteli, na jejíž okraj si sedne. Vylezu si mu do klína a nohama ho obejmou kolem pasu.

Bože, ano.

Takhle to mám nejradši – prsa na prsa, ústa na ústa, ani centimetr mezi námi. Vezmu jeho ptáka do ruky a nasednu na něj. Uvnitř se roztáhnu tak, abych ho celého pohltila, a Drew zasténá. Pomalu se zvednu a pak prudce dosednu. Vyzkoušíme tak pružiny v matraci.

Vrrrz.

Vrrrz.

Rozhýbu se rychleji. Hluběji. Těla máme zpocené mexickým horkem.

Drew mi chytne tvář do dlaní, přitom mě hladí palci. Náhle něžný. Uctivý.

Přitiskneme se k sobě čely a já v šeru vidím, že se dívá dolů mezi nás, jak do mě opakovaně zajíždí.

Taky se tam podívám.

Je to vzrušující. Smyslné.

Odhrnu mu vlasy z čela.

A žadoním: „Řekni, že mě miluješ.“

Moc často mi to neříká. Radši mi to dokazuje. Slyšet ho, jak vyslovuje ona slova, mě ale nikdy neomrzí. Kdykoli totiž ta slova vysloví, naplní mě stejný úžas jako poprvé.

„Miluju tě, Kate.“

Jeho ruce jsou stále kolem mého obličeje. Oba sténáme a zrychlíme, protože se blížíme vyvrcholení. Připadá mi to téměř spirituální.

Jako posvátné spojení.

Drewův hlas je zastřený a udýchaný. „Řekni mi, že mě nikdy neopustíš.“

Jeho oči na mě najednou hledí měkce. Jsou jako tekuté stříbro a prosí mě o ujištění.

Tuším, že i přes všechnu jeho smělost a příliš vysoké sebevědomí ho pořád straší vzpomínka na ten týden, kdy si myslel, že jsem si vybrala Billyho, a ne jeho. Nejspíš proto se mi snaží neustále dokazovat, jak moc mě chce.

Abych viděla, že jsem si vybrala správně.

Něžně se usměju a pohlédnu mu přímo do očí.

„Nikdy. Nikdy tě neopustím, Drewe.“

Zní to jako přísaha.

Rukama mě popadne za boky a pomůže mi v pohybech nahoru a dolů.

„Bože, Kate...“ Zavře oči.

Přitiskneme se k sobě otevřenými ústy a náš dech splyne. Jeho pták se ve mně ještě zvětší a celý pulzuje, zatímco já ho vnitřními svaly sevřu pevněji.

Vyvrcholíme společně. V dokonalém souladu.

Naprostá nádhera.

Drew mě potom obejmě svými silnými pažemi. Pohladím ho po tváři a něžně políbím. Zvrátí se dozadu na postel a stáhne mě s sebou. Zůstanu na něm a chvíli tak ležíme, dokud se naše srdce zase nezklidní a dýchání nezpomalí.

Pak si mě Drew překulí pod sebe.

A rozdáme si to znovu.

Kapitola 2

Newyorská klubová scéna.

Hudba vyřvává tak hlasitě, že konverzace je možná, jen pokud umíte odezírat ze rtů. Všude samí zpocení, namakaní frajírci v hedvábných *ach-tak-sexy* košilích, kteří berou i pouhé dýchání za známku vašeho zájmu. Nemožně dlouhé fronty u baru a příšerně drahé ředěné drinky.

Tohle není místo pro mě.

Jsem spíš hospodská holka. Lahváče, jukeboxy, biliárové stoly – v biliáru jsem nepřemožitelná, když na to přijde.

Ačkoli v minulosti jsem si užila i jednu nebo dvě zatraceně dobré rave párty.

Cože? Mysleli jste si, že jedinou nelegální látkou, která kdy povzbudila můj krevní oběh, byla tráva? Tak to vás asi zklamá. Extáze, LSD, houbičky – to všechno jsem zkusila.

Tváříte se poněkud šokovaně. To nemusíte.

Drogovou kulturu zavedli intelektuálové na vysokých školách. Nesnažte se mi tvrdit, že Bill Gates přišel na Windows (bludiště propojených a pestrobarevných cestiček) bez podpory nějaké silné psychedelické substance.

Nicméně i přesto, že mám úplně jiné preference, jsme s Drewem čtyři týdny po výletě do Cabo skončili v momentálně nejžhavějším klubu ve městě. A to s našimi nejlepšími přáteli Matthewem a Delores, abychom oslavili jejich první výročí svatby.

Copak vy jste nevěděli, že se vzali? Byla to nádhera. Ve Vegas. Asi nemusím nic dodávat.

Delores má ráda diskotéky. Užívá si cokoli, co podněcuje smysly. Když nám bylo deset, její máma Amelia jí do pokojíčku koupila stroboskop. Delores na něj vydržela zírat celé hodiny, jako by to byla křišťálová koule nebo obraz od Jacksona Pollocka.

Když na to teď myslím, dochází mi, že to asi mnohé vysvětluje.

Takže nás vidíte? Delores a Matthew právě opouštějí parket a míří ke kroužku čalouněných buclatých červených křesílek, kde právě sedím. Drew nám šel pro další rundu.

Dnes večer jsem na tanec příliš unavená. Delores se smíchem žuchne na křeslo vedle mě.

Zívnu.

„Vypadáš hrozně, Petúnie.“

Dobrá kamarádka vám musí umět říct úplně všechno. Co když váš přítel neztrácí čas a rozhazuje sítě i jinde, nebo vám šaty zvýrazňují špeky tak, že vypadáte jako šarpej? Pokud vám nic z toho vaše kamarádka nedokáže přiznat, není vaše nejlepší kamarádka.

„Dík, Dee-Dee. Taky tě miluju.“

Přehodí si přes rameno své dlouhé blond vlasy, pro dnešní večer navlněné a poseté třpytkami. „Jen říkám, že by se ti asi hodil den ve wellness centru.“

Nemýlí se. Celý týden jsem unavená. Tělo mám malátné tak, jako bych jeho tíhu nesla jen na kotnících a žebrech. Včera jsem dokonce usnula s hlavou na pracovním stole.

Možná jsem chytlá chřipku, co teď lítá všude kolem.

Delores se ovívá dlaní. „Kde je ksakru Drew s těma drinkama? Já tady snad umřu.“

Je pryč už několik minut, což je ovšem na podobných místech úplně normální.

Přesto se po něm poohlédnu.

A moje oči ho najdou. U baru, s drinky v rukou, jak mluví s nějakou ženou.

S krásnou blondýnkou, co má nohy dlouhé jako celé moje tělo.

Na sobě má vysoké stříbrné lodičky a minišaty s flitry. Vypadá... sympaticky. Znáte ten typ - jedna z těch suprových holek, se kterými se kluci dobře baví, protože krkají a sledují sportovní utkání. Usmívá se.

A co víc, Drew se usmívá zase na ni.

Vidíte, jak se k němu ta holka naklání? S hlavou mírně na stranu? Jak se mu nenápadně tře stehnem o stehno?

Spali spolu. O tom není pochyb.